

MIȘCAREA LITERARĂ

Anul XIX, nr. 3 (75), 2020, BISTRIȚA

© **Și rănilor se vindecă mergînd** – articole despre **ILEANA MĂLĂNCIOIU** de Mircea Moț, Ovidiu Pecican, Ion Radu Zăgreanu, Carmen Burje, Andreea Zavicsa, cu un interviu de Olimpiu Nușfelean © **Reveniri – *Mona-Monada*** © **În oglinda lecturii** – comentarii critice la cărți semnate de Ion Tudor Iovian, Ana Pop Sîrbu, Sorin Gârjan, Valeriu Stancu, Tucu Moroșanu, Gheorghe Glodeanu, Rodica Lăzărescu, Corneliu Florea, Veronica Oșorheian, Teofil Bradea, Vasile Gr. Borgovan © **Poezia Mișcării literare:** Marcel Mureșeanu, Gheorghe Vidican, Ionuț Caragea, Angi Melania Cristea, Mihai Păcuraru, Corina Vlădoiu © **Literatura tinerilor** © **Proza Mișcării literare:** Cristina Frumos, Mircea Gelu Buta, Simona Liutiev © **Nicolae Busuioc în dialog cu Eugen Munteanu** © **Despre Nicolae Manolescu** în Convorbiri cu Daniel Cristea-Enache © **Poezia sătmăreanului Dariu Pop** © **Teatrul lui Gib I. Mihăescu** © **Cartea Străină de Virgil Rațiu** © **Caietele Liviu Rebreanu** © **Spyros Kokkinakis** © **Franz Kafka și provocările fantasticului** © **Plastică** © **Parodii de Lucian Perța** © **Cititor de reviste** ©

Ionuț CARAGEA

Tu ești o umbră

tu ești un vis prelungit
pentru celălalt eu
un zbor rămas
în urma păsării
un leagăn între
două cruci vii
un glonte
ce-așteaptă o ultimă
apăsare pe trăgaci
o devoratoare de măști
un dor prizonier
în trupul vidat al absenței
un val de-ntunerice
ce mângâie răni pe care
le cauterizează lumina
o infinitate îndrăgostită
de o frumusețe vremelnică
o floare ce-și caută
în priviri buimace
noi petale multicolore
un exil pentru lacrimi
ce nu acceptă uitarea
o cheie pentru porțile
nedescuiate-ale nopții
un aluat al tăcerii
crescut cu drojdie de poeme
o cenușă vie născută
dintr-un delir flambant
tu ești tot ce vrei
chiar și un câine
ce moare pe mormântul
stăpânului

A mai trecut un poem

a mai trecut un poem
din viața mea
poem care mă va povesti
nu știu cui
nu știu unde

azi m-am luptat
ca un fluture
în pânza de păianjen
a timpului

m-am eliberat către seară
dar am rămas fără aripi
mai am un pic de suflet să cânt
cu jumătate de gură
într-un cor de-amintiri
dirijat de un creier lucid
și o inimă pățimașă

de visat
nu știu ce voi visa
poate nu-mi voi aminti nimic
sau, poate, cine știe

un alt poem
mă va povesti
nu știu cui
nu știu unde

Nu tot ce zboară e viață

elegantă
plutire, zbor
lovitură năprasnică

cădere-n genunchi
mers pe brânci
apărare pe meterezele
gândului

șlefuirea inimii
împietrite
cu flori de gheață

pe buze simt sărutul
unei stele
ce nu mai e stea

dorințe îngropate de vii
în mormântul
cuvintelor

copilăria mea
un avion de cenușă

nu tot ce zboară e viață

praf de atingeri
vise dezdăcinate
de timp
polen de absențe

neant silabisit
cu buze de cruce

anihilare

Ionuț Caragea (n. 12 aprilie 1975, Constanța) a publicat peste 50 de cărți. Critica literară românească îl consideră drept unul dintre liderii generației de scriitori douămiiști și unul dintre cei mai atipici și originali scriitori de care dispune în prezent România. A obținut premiile pentru poezie „François-Victor Hugo 2018” și „Mompezat 2019”, oferite de Societatea Poetilor Francezi, cea mai veche și prestigioasă societate de poezie din Franța.

Mai e și mâine o zi

în mine
locuiește o durere

doarme odată cu mine
se trezește odată cu mine
iubește odată cu mine

ea nu poate trăi
fără ființa mea
eu nu pot trăi
fără cuvintele ei

lumea mă întreabă
dacă sunt bine
sunt bine, ce pot să spun
exist și simt că exist
trăiesc și las ceva-n urmă
trăiesc și...

prea multă autobiografie, nu?
să trecem la lucruri
mult mai serioase

de exemplu
metafora
lumină profundă
înflorind într-un zâmbet
tatuaj pe retina
neantului
lacrimă cu glas
de mierlă
cenușă meditând
asupra zborului

e bine, nu?
știu că vă place
vă fur cuvinte
care nu vor să iasă
din labirint

așadar
să continuăm
cu metafora
adevăr pe înțelesul
celor ce-nfruntă nimicul
cu un mănunchi
de-amintiri
umbră de nufăr
înflorită pe nenăscuta
atingere-a visului
splendoare de lacrimi
în iarba uitării
comoară-ascunsă

în riduri astupate
de greață și spaimă
pepită de aur
în albia sângelui
diamant îngropat
în circumvoluțiuni
ecou al tainicei măreții
o, da!
ecou al tainicei măreții

știu, știu
ați vrea să continuu
v-ați obișnuit cu frumosul
nu vă costă nimic
doar un click
ca să mă țineți în priză

dar durerea îmi spune
că vrea să-mi prezinte
surorile ei din bibliotecă

și-mi mai spune
că pentru metafore
mai e și mâine o zi

la naiba!
cine conduce
pe cine?

Zbor înalt

îmi înaripez cuvintele
le mulțumesc stelelor
pentru darul lor
neprețuit

zburăți, zburăți
fiți zâmbete care se-ntorc
la colțul gurilor
luminoase

povestiți-le viața
îmbrățișarea, sărutul
sufletul cântător
inima truditore
ochii de vultur
rugăciunile
din templele viselor

povestiți-le gândul
ce dospește-n tăceri
strigătul suspendat
într-o lacrimă
războiul dintre
a fi și-a nu fi
a ști și-a uita

zburăți, zburăți
precum amintirile
ce-și caută cuibul
copilăriei

povestiți-le moartea
renașterea din albul hârtiei
muzele ca lalelele negre
zidite în flăcări
pierderea, disperarea
abandonul și drumul
regăsirii de sine

conștiința valorii
într-o lume nepăsătoare
strălucirea crescută ca ghiocelul
prin zăpada alienării

zburăți, zburăți
povestiți-le, povestiți-le...

De profundis

vino
apropie-ți chipul
și lasă-ți ochii negri
să intre în mine
ca două ciuturi
într-o fântână adâncă

iar eu ți-i voi umple
așa cum Luna
umple o noapte

vino
apropie-ți inima ta
de cărbune ce nu știe ce-i flacăra
să te învăț cum să arzi
fără să te transformi
în cenușă

vino
să-mi vezi
poezia înainte
de a fi poezie
jocul gândurilor
visând un joc de cuvinte
vino să vezi urmele
abisalelor silabisale
săruturi

vino să vezi

cum e să fii mereu diferit
dar umărul pe care
te poți sprijini
să fie același

vino, umbră
să simți ce-i iubirea
vino, să am
cui să mă pot povesti
de profundis

(Din volumul, în pregătire, *Cenușă vie*)

Ierburi de leac